

Защитата сжщо, молѣше само за минимално наказание. Дойде време за последня дума. И тукъ стана онова, за което, въ сжщность, почнахъ да ви разказамъ. Подсждимитѣ, една следъ друга, молѣха за прошка. Игуменътъ повтори, че е невиненъ и чака оправдание. Накрая, дойде редътъ на най-старата обвиняема, баба Рада, една посивѣла, но още държлива жена. Презъ цѣлия процесъ тя бѣше съвсемъ спокойна, ала сега пристѣпи една крачка, явно развълнувана и побледнѣла. Тя преглътна нѣколко пжти, облиза напуканитѣ си устни и съ глухъ, дървенъ гласъ рече :

— Господа сждии! Каквото съмъ сторила — сторихъ го ей за тия сирачета. . . — и тя поглади съ своята старешка, възлеста ржка главитѣ на две петъ-шестъ годишни деца, които се бѣха хванали за сукманътъ ѝ, дрипави, бледнички, съ голѣми, уплашени очи. — Кога заминаваше за фронта, синъ ми ги остави на мене. Майка имъ умрѣ преди четири години. На ржцетѣ ми сж порасли. . . Ако ме затваряте — затворете и тѣхъ съ мене. На кого ще ги оставя въ село? — и жената затрепера цѣла, като въ треска.